

Okolnost, že vězněný mohl místnost opustiti oknem, nevylučuje skutkovou podstatu podle § 93 tr. zák., riskoval-li při tom vzhledem ke svému stáří a k výšce okna od země své zdraví a bezpečnost těla.

(Rozh. ze dne 6. března 1930, Zm II 191/29.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací, zamítl v neveřejném zasedání zmatečnou stížnost obžalované do rozsudku krajského soudu v Jihlavě ze dne 2. května 1929, jímž byla stěžovatelka uznána vinnou zločinem veřejného násilí podle § 93 tr. zák., mimo jiné z těchto

důvodů:

Pod důvodem zmatečnosti podle § 281 čís. 9 a) tr. ř. zmatečnou stížnost správně poukazuje k tomu, že otázku zda má pachatel příčinu pokládati uvězněného důvodně za škodlivého nebo nebezpečného člověka, jest zkoumati podle bezelstnosti pachatelovy, nemůže však v tomto směru rozsudku nic vytknouti, neboť nalézací soud uvažoval o škodlivosti a o nebezpečnosti Josefa S-a nejen s hlediska objektivního poukazu k tomu, že šlo o drobné krádeže z hladu, případně takové vady v chování se Josefa S-a, pro které jeho uzamčení a věznění nebylo jediným možným prostředkem, nýbrž výslovně dovozuje, že, kdyby se obžalovaná skutečně domnívala, že je nutno Josefa S-a důvodně pokládati za člověka škodlivého nebo nebezpečného a proto nutno ho zavíratí, že byla povinna ihned to oznámiti řádné vrchnosti, což ani sama netvrdila, že to učinila. Zmatečnou stížnost správně vytýká, že pojem věznění vyžaduje, by bylo vězněnému zabráněno, jakýmkoliv způsobem bez použití násilí a přirozenou cestou místnost opustiti, ale ani tu není provedena po zákonu, tvrdíc, že činem obžalované není tento skutkový znak naplněn, neboť nepřihlíží ke zjištění rozsudku, že okno ze světnice, ve které byl Josef S. uzavřen, je tak umístěno, že Josef S. nemohl světnici jinak opustiti, leč riskoval-li při vylézání oknem své zdraví a bezpečnost těla, což dovozuje ve spojitosti se stářím vězněného poukazem na výšku okna od země.

Čís. 3801.

Ke skutkové podstatě přečinu podle § 485 tr. zák. a ke skutkové podstatě pokusu tohoto přečinu podle §§ 8, 485 tr. zák. se vyžaduje, by jednání pachatelovo bylo způsobilým jiné věřitele poškoditi.

Ustanovení § 485 tr. zák. předpokládá, že pachatel předsevzal jednání v tomto ustanovení zákona uvedené po tom, kdy u něho nastala neschopnost platiti.

Poškození věřitelů po rozumu § 485 tr. zák. záleží v podstatě ve zkrácení kvoty, již by se těmto věřitelům v řízení úpadkovém nebo vyrovnávacím dostalo, kdyby dlužník nebyl po tom, co u něho nastala neschopnost platiti, určitému věřiteli nebo určitým věřitelům nadržoval,

t. j. kdyby nebyl předsevzal jednání, jímž postavení určitého věřitele nebo určitých věřitelů může být zlepšeno proti postavení, jež by tento věřitel nebo tito věřitelé v řízení úpadkovém nebo vyrovnávacím měli, kdyby k onomu jednání dlužníkovu nebylo došlo.

Po stránce subjektivní vyhledává se ke skutkové podstatě přečinu podle § 485 tr. zák. a k pokusu tohoto přečinu podle §§ 8, 485 tr. zák., by pachatel, jsa si vědom toho, že u něho nastala neschopnost platiti, nadržoval v onom smyslu úmyslně určenému věřiteli nebo určitým věřitelům v tom dalším úmyslu, by tím způsobil jiným věřitelům onu škodu.

(Rozh. ze dne 6. března 1930, Zm II 236/29.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl v neveřejném zasedání zmáteční stížnosti obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Novém Jičíně ze dne 23. května 1929, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem podvodu podle §§ 197, 199 a) tr. zák., spoluvinou na zločinu podvodu podle §§ 5, 197, 199 a) tr. zák. a přečinem dílem dokonaného dílem nedokonaného nadržování věřiteli ve smyslu §§ 8 a 485 tr. zák., zrušil napadený rozsudek a věc vrátil soudu prvé stolice, by o ní v rozsahu zrušení znovu jednal a rozhodl, mimo jiné z těchto

d ů v o d ů:

S hlediska zmatku podle § 281, čís. 9 a) tr. ř. namítá zmáteční stížnost, že činy stěžovatelovými, v nichž rozsudek shledává skutkovou podstatu dílem dokonaného, dílem nedokonaného nadržování věřiteli podle §§ 8, 485 tr. zák., nemohli být jiní věřitelé poškozeni, takže prý tu není objektivní skutková podstata přečinu, jímž byl stěžovatel uznán vinným. Stížnost má pravdu, vyslovujíc právní názor, že se ke skutkové podstatě přečinu podle § 485 tr. zák. a ke skutkové podstatě pokusu tohoto přečinu podle §§ 8, 485 tr. zák. vyžaduje, by pachatelovo jednání bylo způsobitelné jiné věřitele poškoditi. Ustanovení § 485 tr. zák. předpokládá, že pachatel předsevzal jednání v tomto ustanovení zákona uvedené, když u něho nastala neschopnost platiti. Poškození věřitelů po rozumu § 485 tr. zák. záleží tudíž v podstatě ve zkrácení kvoty, již by se těmto věřitelům v řízení úpadkovém nebo vyrovnávacím dostalo, kdyby dlužník nebyl po tom, co u něho nastala neschopnost platiti, určenému věřiteli neb určitým věřitelům nadržoval, kdyby nebyl předsevzal jednání, jímž postavení určitého věřitele neb určitých věřitelů může být zlepšeno proti postavení, jež by tento věřitel nebo tito věřitelé v řízení úpadkovém nebo vyrovnávacím měli, kdyby k onomu jednání dlužníkovu nebylo došlo. Rozsudek neobírá se v rozhodovacích důvodech otázkou, zda byly činy stěžovatele způsobitelnými přivoditi poškození jiných věřitelů v onom smyslu, a nezjišťuje ani skutečnosti, jež by nasvědčovaly tomu, že v souzeném případě takové poškození jiných věřitelů nastati mohlo; neboť nezjišťuje ani náležitě, že stěžovatel předsevzal činy, o něž tu jde, po tom, co o něho nastala neschopnost platiti, kdy u něho nastal stav,

v němž nebyl s to, by všechny své věřitele úplně uspokojil v době přiměřené pravidlům řádného provozování svého podniku, nýbrž zmiňuje se jen o tom, že stěžovatel byl stíhán žalobami a exekucemi a byl ve finanční tísní, tedy o okolnostech, jež mohou sice míti význam pro zjištění, zda byl stěžovatel neschopen platiti, jichž zjištění však nenahrazuje zjištění, že stěžovatel byl neschopen platiti. Za tohoto stavu věci nelze posouditi, zda byly činy stěžovatelovy způsobily přivoditi ono poškození jiných věřitelů, jež má § 485 tr. zák. na mysli. Dále namítá stížnost s hlediska téhož důvodu zmatečnosti, že nebylo a nemohlo býti úmyslem stěžovatelovým nadřžovati věřitelům P-ové a R-ovi na úkor jiných věřitelů. Po stránce subjektivní vyhledává se ke skutkové podstatě přečinu podle § 485 tr. zák. a k pokusu tohoto přečinu podle §§ 8, 485 tr. zák., by pachatel, jsa si vědom toho, že u něho nastala neschopnost platiti, nadřžoval v onom smyslu úmyslně určitěmu věřiteli neb určitým věřitelům v tom dalším úmyslu, by tím způsobil jiným věřitelům škodu, o níž se stala shora zmínka. Takovýchto přesných a po subjektivní stránce podle zákona nutných zjištění rozsudek neobsahuje. Jest proto ve výroku, odsuzujícím stěžovatele pro přečin dílem dokonáného dílem nedokonáného nadřžování věřitelům podle §§ 8, 485 tr. zák., zmatečným podle § 281, čís. 9 a) tr. ř.

Čís. 3802.

Ke skutkové podstatě přestupku podle § 26 zák. čís. 111/1927 se vyžaduje úmysl oklamati; jest však lhostejno, zda pachatel zamýšlel i někoho poškoditi a zda poškození skutečně nastalo, či nikoli.

»Původem zboží« míní se v § 26 zák. čís. 111/1927 zeměpisné místo neb obvod, v němž bylo zboží vyrobeno; není jím pouhé místo nákupní nebo prodejní, ani místo, kde má výrobní podnik jen své obchodní sídlo.

Vydává-li se pachatel někomu za zástupce určité firmy, by ve styku zákaznickém přivodil záměnu s firmou jinou způsobem, který je s to, by takovou záměnu přivodil, jde spíše o přečin podle § 29 než o přestupek § 26 zákona proti nekalé soutěži.

Soutěžitelem (§ 46 odst. 1 zák. čís. 111/1927), oprávněným podati podle § 34 (3) zák. proti nekalé soutěži obžalobu, jest i podnikatel, který zboží prodává, aniž má k tomu zvláštní zařízení, provozovnu nebo krám. Pod pojem soutěžitele spadá každá samostatná činnost, nesoucí se k ukojení lidských potřeb a směřující k docílení výtěžného zdroje. Žalovati může výrobce i obchodník.

(Rozh. ze dne 8. března 1930, Zm I 452/29.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmatečnou stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Hradci Králové ze dne 17. května 1929, jímž byl stěžovatel uznán vinným přestupkem podle § 26 zákona ze dne 15. července 1927, čís. 111 sb. z. a n.